

тельно отъ 1850 годинъ. Подъ Царска-та сѣнка, училища-та ни успѣвать. Българи-тѣ говорятъ Славянско нарѣчіе, кое-то е братъ на Сърбско-то, Мало-Руско-то и Славенско-то. Буквы-тѣ сѣ Кирилица (Климентица) нарѣчены. Българи-тѣ живѣють къ ту народъ въ общъ съставъ у Българіѣ (Дунавскѣ Область), Македоніѣ, Романіѣ, Албаніѣ, въ Сърбско-то княжество, въ Влахо-Богданіѣ, Бессарабіѣ, въ Банатъ Австрійскій и въ Трансильваніѣ. Има ги попилени и по Гръцко, Цариградъ, Россіѣ и малкѣ Азіѣ. Ученици Българчета посѣщаватъ почти всички Европейскы училища сега. Българи-тѣ днесъ броють до 6-7 милиона жители.

Жизнеописаніе.

Кога-то ся говори само за едно лице и ся нарѣждатъ дѣла-та му, прѣмижи-тѣ му и пр. дума ся *жизнеописаніе* или *биографія*.

За едно лице.

Въ врѣмя-то на Цареградскаго царя Юстиніана—управда, Славянина, имаше единъ великодушень юнакъ Велизарь, отъ село Горманъ при Охридъ. Той бѣше Македонскій Българинъ и служаше въ Византійскы-тѣ Славянскы войскы. Съ своѣ-тѣ храбрость той стана главень вое-